

Euro mayday 2006 - Τι έγινε στην πανευρωπαϊκή συνάντηση του δικτύου euro mayday στο Μιλάνο;

Μια μικρή κριτική περιγραφή..... με την ελπίδα έναρξης δημόσιου διαλόγου και την προοπτική πολιτικών παρεμβάσεων, συμμετοχών και συνδέσεων

Το παρόν άρθρο έχει σκοπό να δώσει μια κριτική περιγραφή για τη συνάντηση του Μιλάνου, τις συζητήσεις και τις αποφάσεις που πάρθηκαν εκεί, όπως τα είδαμε ως παρατηρητές (και ενεργοί συμμετέχοντες σε κάποιες ανεπίσημες κουβέντες).

Εισαγωγικά

- Το euromayday process εκφράστηκε μέσα από τις πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις/παρελάσεις στο Μιλάνο και τη Βαρκελώνη το 2004, κωδικοποιήθηκε με τη διακήρυξη του Μίντελσεξ στους αυτόνομους χώρους του Λονδίνου την ίδια χρονιά και συμβολίστηκε από τον Σαν Πρεκάρियो στις κοινές ευρωπρωτομαγιές του 2005.

- Η επισφάλεια (precarity), η κεντρική έννοια «του κινήματος υπό δημιουργία» ορίζεται ως «η έλλειψη οικονομικής, κοινωνικής και συναισθηματικής ασφάλειας» και το πρεκαριάτο/επισφαλείς άνθρωποι/επισφαλώς εργαζόμενοι (precariat/ precarious people/precarious workers) είναι ο πολιτικός όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει/εκφράσει αυτούς που υπόκεινται στην επισφάλεια και αγωνίζονται ενάντια της.

- Η επισφάλεια είναι η κατάσταση που χαρακτηρίζει τις ζωές ενός ολοένα αυξανόμενου μέρους της ευρωπαϊκής κοινωνίας και θεωρείται/ούμε ότι σχετίζεται με τις δομικές μεταμορφώσεις στον παγκόσμιο τρόπο της καπιταλιστικής (ανα-)παραγωγής.

- Η πρωτομαγιά είναι ιστορικά και κοινωνικά μια μέρα σύμβολο διεθνιστικής αντικαπιταλιστικής κινητοποίησης. Για αυτό έγινε και το επίκεντρο της δράσης του δικτύου/κινήματος.

Μετά την πρώτη προπαρασκευαστική συνάντηση στο Αμβούργο, το Νοέμβριο του 2005, ήρθε η σειρά του Μιλάνου να φιλοξενήσει τις ομάδες που στελεχώνουν το δίκτυο Euromayday και ασχολούνται με τη θεματική precarity (επισφάλεια). Μαζεύτηκαν περίπου 50 άτομα, από διάφορες ομάδες και πόλεις της Ευρώπης, είτε για να συμμετάσχουν ενεργά στη συνάντηση είτε για να παρατηρήσουν το όλο εγχείρημα. Όπως ήταν λογικό, ο περισσότερος κόσμος ήταν από την Ιταλία. Τα θέματα της συνάντησης ήταν:

α) το περιεχόμενο των φετινών δράσεων, οι λέξεις κλειδιά και τα ζητήματα που θα μπουν “μπροστά”

β) οι κοινές στρατηγικές με τις οποίες θα προπαγανδιστούν

γ) η δικτύωση, τα project δικτύωσης που λαμβάνουν χώρα μεταξύ των ομάδων που αποτελούν το Euromayday network και

δ) το τι θα διοργανώσει η κάθε πόλη-πρωτοβουλία φέτος.

Οι μεγαλύτερες και πιο έντονες συζητήσεις έγιναν στο περιεχόμενο και τις στρατηγικές

προπαγάνδισης. Το τέταρτο θέμα δεν συζητήθηκε καθότι ο χρόνος δεν έφτασε και πολλές πρωτοβουλίες δεν είχαν αποφασίσει τι θα κάνουν (η ενημέρωση θα γίνει ηλεκτρονικά).

Περιεχόμενο

Όσον αφορά το περιεχόμενο, φάνηκαν ξεκάθαρα τουλάχιστον δύο τάσεις.

Η μια τάση, προερχόμενη από την Ιταλία, θεωρούσε ότι είναι πια καιρός φέτος να μπουν κάπως πιο συγκεκριμένα αιτήματα απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως π.χ. αυτόματο δικαίωμα ευρωπαϊκής πολιότητας με τη γέννηση, βασικό κοινωνικό εισόδημα, κλείσιμο των κέντρων κράτησης μεταναστών κ.α. Αυτή η τάση, έτσι όπως ανέλυε τα πράγματα, έδειχνε να εντοπίζει κάπως κεντρικά στην Ε.Ε. τους λόγους και τις τάσεις «πρεκαριοποίησης» (π.χ. οδηγία Μπολκεστάιν). Έτσι όπως την είδαμε εμείς (και όπως τουλάχιστον εκφράστηκε από κάποιους αλλά όχι όλους τους υποστηρικτές της) αυτή η οπτική φαίνεται να ασπάζεται το σχήμα «Αμερική-Ευρώπη-Ιαπωνία/ Κίνα», βλέπει ως κρίσιμο σημείο τη ριζοσπαστικοποίηση της Ευρώπης για να εμποδιστεί το νεοφιλελεύθερο σχέδιο και κρύβει νομίζουμε μέσα της μια αντί-ιμπεριαλιστική λογική. Επιπλέον, αν και σωστά προσπαθεί να μην «εθνικοποιήσει» το ζήτημα της επισφάλειας, τελικά τείνει να προσπερνάει την ιδιομορφία της κοινωνικής-ταξικής σύνθεσης του κάθε τόπου και το πλέγμα της καπιταλιστικής εξουσίας, που δεν έχει ακριβή όρια μεταξύ ευρωπαϊκού και εθνικού.

Δεν ήταν όμως και τυχαίο ότι η λογική των «αιτημάτων» και της κρυσταλλοποίησης ενός «εχθρού» εκφράστηκε κυρίως από ιταλικές ομάδες. Η θεματική precarity κατάφερε, μέσα από την ανάδειξη της στην Ιταλία, να διεισδύσει στον κυρίαρχο πολιτικό λόγο και φυσικά **να κινδυνεύει να αφομοιωθεί από την κεντροαριστερά**. Σε μεγάλα προεκλογικά poster του Κεντροαριστερού Συνασπισμού που συναντήσαμε στο μετρό του Μιλάνου είδαμε το «σήμερα επισφαλείς, αύριο δουλειά». Κάτι που δεν έχει σχέση με το «απεξαρτημένο από την εργασία εισόδημα» που βάζουν οι ιταλικές ομάδες και που συνδέεται με το ανατρεπτικό πρόταγμα της «άρνησης της εργασίας» όπως εκφράστηκε το '70. Περισσότερο έχει σχέση με μια ηθική της (μισθωτής) εργασίας και την νοηματοδότηση της ανεργίας ως (ατυχές συμβάν) θυματοποίησης. Με αυτό τον τρόπο μπορούμε να καταλάβουμε την ανυπομονησία των Ιταλών, καθώς βρίσκονται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι όπου το ζήτημα της «επισφάλειας» μπορεί να αξιοποιηθεί-«εθνικοποιηθεί» από τις αστικές δυνάμεις.

Απέναντι σε αυτή την πολιτική ανυπομονησία για την έκφραση συγκεκριμένων αιτημάτων (αλλά όχι τόσο απέναντι στην κρυσταλλοποίηση ενός εχθρού στους ευρωπαϊκούς θεσμούς εξουσίας) εκφράστηκαν πολλές αντιδράσεις (δεύτερη τάση). Καταρχήν σχεδόν όλοι οι εκτός-Ιταλίας συμμετέχοντες, διαφώνησαν. Και αυτό γιατί προέρχονται από διαφορετικές πραγματικότητες, όπου το ζήτημα της «επισφάλειας» τώρα ανοίγει για τις ανταγωνιστικές ομάδες και δεν έχει γίνει καθόλου αναλυτική επεξεργασία, όπου ειδικά και γενικά αιτήματα, όπως το «κοινωνικό εισόδημα», δεν έχουν καμιά ιστορική αναφορά, όπου δεν υπάρχει κίνηση πάνω στο ζήτημα παρά αποσπασματικοί και ασύνδετοι αγώνες (όχι ότι στην Ιταλία υπάρχουν συνεχείς και σταθεροί αγώνες, αλλά υπάρχει πολύ μεγαλύτερη κοινωνική και πολιτική κινητοποίηση πάνω στο ζήτημα απ' ότι σε κάθε άλλη χώρα - εδώ φαίνεται και ο σημαντικός ρόλος των ιταλικών κοινωνικών κέντρων που λειτουργούν ως χώροι κοινωνικοποίησης, ριζοσπαστικού πολιτικού συμβολισμού και ως οργανωτικοί κόμβοι). Αντί λοιπόν της πρότασης για συγκεκριμένα αιτήματα προτάθηκε η έννοια-ομπρέλα «παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα» (global social rights): δηλαδή κοινωνικά δικαιώματα που δεν θα είναι αυστηρά συνδεδεμένα με την εργασία ή την υπηκοότητα/ πολιότητα κάποιου/κάποιας (όπως τα ατομικά αστικά δικαιώματα), που είναι προϊόν των κοινωνικών αγώνων, που μπορούν να «πατήσουν» σε υλικές-ιστορικές συνθήκες ενός τόπου (π.χ. το δικαίωμα της πρόσβασης στο νερό που διακυβεύεται αυτή την εποχή στη Βολιβία) και συνάμα να αναδείξουν πως στον παγκόσμιο καπιταλισμό κάθε αγώνας για κοινωνικά δικαιώματα έχει παγκόσμια, καθολική διάσταση (π.χ. «ελεύθερη πρόσβαση στο

νερό για όλους»). Έτσι μέσα από αυτήν τη γενική ομπρέλα-στρατηγική των «παγκόσμιων κοινωνικών δικαιωμάτων κάθε τόπος μπορεί να επεξεργαστεί τις δικές του ιδιαιτερότητες, τα δικά του αιτήματα σε σχέση με την ιστορική (αλλά και παγκόσμια συσχετιζόμενη) πραγματικότητα που βιώνει[1].

Τελικά η κοινή κατάληξη της όλης συζήτησης ήταν κάτι σαν «να ισχύσουν και τα δύο»: θα ισχύσει δηλαδή η ομπρέλα του global social rights και το κύριο θέμα και κίνητρο των κινητοποιήσεων θα είναι η (ανάγκη-πρόταγμα) **αυτό-οργάνωσης των επισφαλών εργαζομένων ενάντια στην επισφάλεια (precarious workers against precarity)**.

Παρολαυτά στο κοινό κάλεσμα για το Euromayday θα υπάρχουν και πιο συγκεκριμένα αιτήματα που θα δίνουν πιο συγκεκριμένη μορφή για τα global social rights. Επιπλέον, συμφωνήθηκε πως ένας από τους κύριους στόχους των φετινών δράσεων και της «αντι-προπαγάνδας» (αλλά όχι μόνο) θα είναι συγκεκριμένοι θεσμοί της «ευρωπαϊκής εξουσίας». Πρόκειται σαφώς για μια λογική που, μαζί με τα «συγκεκριμένα αιτήματα», την πίεσε η πρώτη τάση που περιγράψαμε παραπάνω.

Τέλος, επί του περιεχομένου, έγινε κουβέντα και για το ζήτημα του ονόματος: Mondomayday (Κοσμοπρωτομαγιά), Euromayday ή σκέτο Mayday. Το πρώτο απορρίφθηκε αφού άλλες συνθήκες επικρατούν στην Ευρώπη και άλλες π.χ. στην Αφρική. Επιπλέον οι ομάδες του δικτύου προέρχονται μόνο από την Ευρώπη. Το Euro αμφισβητήθηκε ακριβώς γιατί βγάζει μια λογική επικέντρωσης στην Ε.Ε., στην πολιτική Ευρώπη, κάτι που η διαδικασία της Πρωτομαγιάς θέλει να το ξεπερνά. Αλλά και από την άλλη το σκέτο Mayday δεν δίνει κάποιο διακριτικό γνώρισμα σε σχέση με τις εθιμοτυπικές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς που γίνονται από τα γραφειοκρατικά συνδικάτα κτλ. Το ζήτημα παρέμεινε ανοιχτό.

Μερικές κριτικές παρατηρήσεις εδώ:

Καταρχήν ο συγκερασμός των δύο απόψεων, δηλαδή και να τονιστούν κάποια καθολικά παγκόσμια δικαιώματα, αλλά και να μπουν κάποια πιο συγκεκριμένα αιτήματα στο κάλεσμα Euromayday, είναι αντιφατικός κατά τη γνώμη μας. Η ομπρέλα global social rights, έτσι όπως την καταλάβαμε, προτάθηκε ακριβώς για αυτό, για να μη συγκεκριμενοποιηθούν αιτήματα, για να είναι ένας ανοιχτός κώδικας επικοινωνίας, ζύμωσης, διαλόγου, ανάλυσης, δράσης που κάθε ομάδα θα επεξεργαστεί ανάλογα με τις τοπικές ιδιαιτερότητες.

Δεύτερον, η άποψη να τονιστούν οι ευρωπαϊκοί θεσμοί εξουσίας δεν είναι λάθος, αν δεν ξεχνάμε βέβαια ότι «ο εχθρός είναι και εδώ», δηλαδή πως η καπιταλιστική εξουσία είναι πλέγμα με παγκόσμια, ευρωπαϊκή και εθνική συνιστώσα (οι λιμενεργάτες πρόσφατα «έπιασαν» με τις δράσεις τους και το «εθνικό» και το «ευρωπαϊκό» αρκετά καλά) και αν δεν θέλουμε να οδηγηθούμε σε φαινόμενα που ζήσαμε με την «αντι-παγκοσμιοποίηση», δηλαδή σε «μεγάλα ραντεβού με το μεγάλο εχθρό» όπου πολλοί συμμετέχοντες απωθούν το ότι το κεφάλαιο είναι σχέση πανταχού παρούσα.

Τρίτον, και πιο σημαντικό, που δεν τέθηκε από πολλούς στη συνέλευση: Ποιος ορίζει τα αιτήματα; Μπορεί μια συνέλευση πολιτικών ακτιβιστών να το κάνει, σαν ένα άλλο πολιτικό γραφείο κόμματος; Υπάρχει γείωση στον πραγματικό επισφαλή, τον προσωρινό, τον άνεργο του κάθε τόπου;

Θέλουμε να θίξουμε εδώ την απουσία συστηματικής έρευνας που υπάρχει μέχρι τώρα. Τα αιτήματα έχουν νόημα για κάποιον αν προέρχονται από τον ίδιο, **αν αναφέρονται στις υλικές συνθήκες εκμετάλλευσης του** και όχι από άλλους που μιλούν εξ' ονόματος του, που τον βλέπουν σαν αντικείμενο και όχι σαν υποκείμενο (λενινιστική παράδοση). Η απάντηση σε αυτή την ένσταση, φάνηκε να είναι ότι «εμείς οι ίδιοι είμαστε πρεκάριοι», άρα τα αιτήματα που βάζουμε δεν είναι έξω από εμάς». Σίγουρα, έτσι είναι, ο κόσμος που συμμετείχε στη συνάντηση βίωσε την επισφάλεια, αλλά δεν μπορεί να ανάγει/ουμε τη σύνθεση των επισφαλών στο δικό σου/μας βίωμα/ ανάγκη/ επιθυμία.

[- Από την άλλη όμως δεν μπορεί να μην παίρνεις/ουμε ταυτότητα/θέση στον αγώνα, και να περιορίζεσαι/όμαστε στη ταυτοποίηση/αναγνώριση του αγώνα, πχ ...οι συμβασιούχοι/ωρομίσθιοι καθηγητές συγκρούονται με τη δημόσια/ιδιωτική διοίκηση του εκπαιδευτικού ιδρύματος/θεσμού....ας αναλύσουμε τους λόγους.

Η ουσία είναι να λειτουργήσεις/ουμε υποβοηθητικά στον αγώνα δημιουργώντας συνθήκες/δημόσιους χώρους/επικοινωνιακά μέσα για μια πιο αποτελεσματική διεξαγωγή του... συμμετοχή σε έναν αγώνα δεν σημαίνει απαραίτητα οργανωτική ανάμειξη, όπως facilitation δεν σημαίνει απαραίτητα πρωτοπορία]

Αυτό το τελευταίο φάνηκε να το έχουν καταλάβει κάποιες ομάδες και ιδιαίτερα οι Chainworkers[2]. Τι εννοούμε; Οι Chainworkers, πολύ εύστοχα, βλέπουν το **precario όχι σαν μια ταυτότητα αλλά σαν μια γλώσσα επικοινωνίας**, σαν ένα τόπο «συνάντησης» όπου εκφράζονται βιώματα, ανάγκες και επιθυμίες. Για αυτούς ο κυριότερος σκοπός τους είναι όχι να οργανώσουν τους επισφαλείς, αλλά να εμπνεύσουν (inspira) και έτσι να ενεργοποιηθεί κόσμος για να αυτό-οργανωθεί και να “συνωμοτήσει” (conspira, δηλαδή να μπει σε δράση, σε κίνηση). Με άλλα λόγια, για αυτούς το Euromayday, ο San Precario κτλ. είναι **εργαλεία**, για να ενεργοποιηθούν οι επισφαλείς (και όχι μόνο), να συμμετάσχουν, να βάλουν τα δικά τους αιτήματα και να κάνουν τους δικούς τους αγώνες (τους οποίους οι Chainworkers θα υποστηρίξουν αλλά φυσικά δεν θα οργανώσουν).

Αυτή η θέση είναι κατά τη γνώμη μας πιο σωστή οπτική, αλλά πάλι γεννιούνται ζητήματα (και πότε δεν γεννιούνται ε;). Καταρχήν: η γλώσσα οργανώνει-κατασκευάζει τον κόσμο[3]. Δηλαδή το να λες «είμαι precario» ακούγεται σαν κάτι στέρεο, σαν ταυτότητα, και όχι σαν μια γενικότερη υλική συνθήκη ζωής και σαν ένας τόπος «συνάντησης» για το μοίρασμα της εμπειρίας, την αυτό-οργάνωση, τη δράση. Αυτό το “επισφαλές”, το precario είναι εύκολο να μπει συγκριτικά, και γιατί όχι και ανταγωνιστικά, με τους υπόλοιπους προλετάριους, αυτούς με «σταθερή και μόνιμη εργασία». Φυσικά αυτό είναι λάθος, αναπαράγει το «διαίρει και βασίλευε» του καπιταλισμού. Ευτυχώς και η συνέλευση, ή κομμάτια της τουλάχιστον, φάνηκαν να το καταλαβαίνουν αυτό όταν έβαλαν το global social rights ως κάτι που αναφέρεται σε όλους, επισφαλείς/ ευέλικτους εργαζόμενους ή μόνιμους ή άνεργους ή άμισθους ή ή...Αλλά και οι Chainworkers έβαλαν την επισφάλεια, εργασιακή-κοινωνική, σαν κάτι που πάει να αγγίξει τους πάντες, δεν το θεωρούν ζήτημα μόνο των (τωρινών) προσωρινών εργαζόμενων (ή ανέργων).

[και για να μην περιοριζόμαστε σε εργασιακά παραδείγματα, - (επειδή η συρρίκνωση της έννοιας πρεκάριτι/επισφάλειας στο εργασιακό πεδίο είναι όχι απλά ανακριβής αλλά και παραπλανητική) μπορεί κάποιος/α π.χ. μια ανύπαντρη μητέρα να είναι οικονομικά ασφαλισμένη με μόνιμη, σταθερή δουλειά, αλλά να υπόκειται σε ένα ασφυκτικό κοινωνικό αποκλεισμό (πχ σε παραδοσιακά καθωσπρεπικά περιβάλλοντα) που να της προκαλεί συναισθηματική ανασφάλεια και ψυχοσωματική καταπίεση]

Δεύτερον, η θέση των Chainworkers για «έμπνευση» και παροχή στήριξης στην εξάπλωση της αυτό-οργάνωσης των υποκειμένων είναι σωστή αλλά μπορεί καμιά φορά να σε οδηγήσει, ως πολιτικό υποκείμενο, σε μια παντελή έλλειψη στρατηγικής. Τι εννοούμε; Ας δούμε ένα δίλημμα. Έστω, τελείως υποθετικά μιλάμε, ότι μπορείς σαν υποκείμενο να είσαι μέσα στις διαδικασίες αυτό-οργάνωσης και ριζοσπαστικοποίησης σε ένα super-market με πέντε υπαλλήλους (προσωρινούς ή μη) ή σε μια μεταφορική εταιρεία με 30 φορτηγά που συνδέει όλη την πόλη. Που θα διάλεγες να είσαι αν έχεις μια επιλογή; Τι είναι πιο κρίσιμο για τον καπιταλισμό της πόλης σου (και όχι μόνο) να μπλοκάρει, το super-market της γειτονιάς ή η εταιρεία μεταφορών; Θέλουμε να πούμε με αυτό το απλοϊκό παράδειγμα πως **απαιτείται μια στοιχειώδη μελέτη της ταξικής σύνθεσης[4] του τόπου σου** (χωρίς να έχουμε διάθεση να «τοπικοποιήσουμε» το ζήτημα, άλλωστε η κοινωνική διαίρεση της

εργασίας έχει παγκόσμιες διαστάσεις) **για να μην βολοδέρνεις/κλωσύρνεσαι σαν ακτιβιστής από εδώ και από εκεί όταν «κάτι παίζει», και για να κάνεις καίριες παρεμβάσεις (αλλά και για να καταλαβαίνεις πως πρέπει να αυτό-οργανωθείς).** Πάντα άλλωστε, μέσα σε μια ταξική κοινωνία, θα παίζει κάτι, ένας αγώνας.

Όπως καταλαβαίνετε, δεν έχουμε σκοπό να την “πούμε” στους Chainworkers (άλλωστε ακόμα δεν έχουμε πλήρη εικόνα για το τι και πώς το κάνουν). Σκέψεις μας ξεδιπλώνουμε. Σίγουρα αυτό που έχουν ήδη καταφέρει τώρα, να εμπνεύσουν δηλαδή κόσμο (μη «πολιτικοποιημένο») για να ενεργοποιηθεί και να αυτό-οργανωθεί είναι κάτι που σε Ελλάδα και Κύπρο φαίνεται δύσκολο εγχείρημα. Δείχνει τη βαρύτητα της επικοινωνίας και της κοινωνικής συνεργασίας, δείχνει πως ακόμα και η καλύτερη ανάλυση/ ιδέα/ πρόθεση πάει χαμένη αν δεν εμπνεύσει/ επικοινωνήσει/ συνεργαστεί. Γενικά το πώς οι Chainworkers κατάφεραν να χτίσουν ένα «κοινό φαντασιακό για αγώνα» (common imagery of struggle) χρησιμοποιώντας τα «social media», όπως τα λένε, (δηλαδή επικοινωνιακές φιγούρες όπως ο San Precario και η Serpica Naro[5], νεολογισμούς στη γλώσσα, happening αντιστροφών της πραγματικότητας -εδώ φαίνονται ίσως και οι επιρροές από το κίνημα των καταστασιαστών- κ.α.) είναι κάτι πολύ εντυπωσιακό και συνάμα μας έθεσε πολλά ζητήματα/ ερωτήματα για το πώς «κατασκευάζονται» οι υποκειμενικότητες σήμερα, ποιος ο ρόλος της επικοινωνίας/ δημοσιότητας, πόσο σημαντική είναι η νοηματοδότηση των εννοιών από το ανταγωνιστικό κίνημα κ.α.

Προπαγάνδιση

Όπως και με το περιεχόμενο των φετινών Euromayday επικράτησε και εδώ έντονη συζήτηση. Όσον αφορά την προπαγάνδιση της Euromayday λοιπόν, και σε αναλογία/ σύνδεση με το περιεχόμενο, φάνηκαν δύο τάσεις: η μια τάση, προερχόμενη κυρίως από τις Ιταλικές ομάδες, πίεζε στο να γίνει κυρίως κάτι κεντρικό και εντυπωσιακό, που θα κερδίσει δημοσιότητα, όπως μια κεντρική δράση και μια κοινή συνέντευξη τύπου του δικτύου Euromayday. Αυτή την έμφαση στη δημοσιότητα οι Ιταλικές ομάδες την υποστήριξαν έχοντας και την εμπειρία της περσινής Euromayday όπου αν και οι συγκεντρώσεις ήταν πολύ μεγάλες (σε Νάπολι-Μιλάνο), αποσιωπήθηκαν τελείως από τα mainstream M.M.E. (βέβαια αυτό οφείλεται και στον ασφυκτικό έλεγχο των M.M.E. στην Ιταλία από τον Μπερλουσκόνι, είναι μια εξαίρεση). Άλλες ομάδες από την Ευρώπη θεωρούσαν ότι έμφαση πρέπει να δοθεί στο τοπικό. Τελικά, ως σύνθεση, προτάθηκε να γίνουν τοπικές δράσεις σε συνδυασμό με μία κεντρική δράση και με μία κοινή συνέντευξη τύπου που θα δώσει δημοσιότητα και στις τοπικές Euromayday. Κάτι προβληματικό κατά τη γνώμη μας, καθότι, ναι μεν το δίκτυο έχει μια μίνιμουμ κοινή οπτική για να πει κάτι σε μια συνέντευξη τύπου, αλλά υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει ακόμα να περάσουν από επεξεργασία. Φαίνεται να υπάρχει μια βιασύνη και το όλο πρόβλημα ξεκινά σίγουρα στο ότι υπάρχουν δύο αρκετά διαφορετικές ταχύτητες: η «ιταλική» που έχει προχωρήσει στην ανάλυση της θεματικής precarity, έχει πείρα στα media (social και mainstream) και θέλει να βάλει το ζήτημα πιο κεντρικά και ευρωπαϊκά (εξηγήσαμε και παραπάνω γιατί) και η «υπόλοιπη-ευρωπαϊκή» που μόλις τώρα ψηλαφίζει το ζήτημα. Πάντως ήταν κοινή άποψη πως ο ερχομός των Euromayday πρέπει να γίνει με ένα προπαγανδιστικό μηχανισμό αντίστροφης μέτρησης μέχρι την άφιξη του γεγονότος (countdown social media) που θα δώσει μεγαλύτερη δημοσιότητα. Προτάθηκε επίσης «ο τροχός της ατυχίας» σαν τρόπος έκφρασης της θέσης “precarize the precarizers». Μιας προσπάθειας πρόκλησης ανησυχίας σε συγκεκριμένες εταιρείες που θα επιλεγούν από το ευρωπαϊκό δίκτυο να συμμετέχουν σαν υποψήφιοι στόχοι στο γύρισμα του τροχού της ατυχίας, θα τοποθετηθούν δηλαδή φαντασιακά στην «αναμονή της καταστροφής».

Δικτύωση

Υπάρχουν τέσσερα project για να μεγαλώσει η δικτύωση του δικτύου. Το ένα ονομάζεται Maytag και είναι ένα περιοδικό. Το δεύτερο ονομάζεται Exchange και αφορά το πώς οι ακτιβιστές του δικτύου

θα μπορούν να πάνε στις διαφορετικές ομάδες-πόλεις για να ανταλλάξουν εμπειρίες και απόψεις. Το τρίτο, το Radio αφορά τη δικτύωση μέσω ελεύθερων ραδιοφώνων. Το τέταρτο και ίσως πιο ενδιαφέρον είναι το Precarity Web_Ring[6], η πρώτη συστηματική προσπάθεια για έρευνα του δικτύου πάνω στο precarity σε πανευρωπαϊκή διάσταση.

[1] Δες το κείμενο του Όλιβερ από το Βερολίνο για την έννοια «παγκόσμια κοινωνικά δικαιώματα».

[2] Η θέση των Chainworkers διαφωτίστηκε καλύτερα σε μια συνέντευξη που είχαμε με ένα από τα μέλη τους, το Blicero, αλλά και με συζητήσεις off the record που κάναμε με κάποιους από αυτούς.

[3] Για αυτή τη θέση δες ολόκληρο το ρεύμα της «ανάλυσης λόγου» (discourse analysis). Αυτό το «η γλώσσα οργανώνει τον κόσμο» μας δίνει να καταλάβουμε κιόλας γιατί οι Ιταλοί θέλουν να μιλήσουν πιο συγκεκριμένα πάνω στο ζήτημα της επισφάλειας: για να αντιμετωπίσουν το «δουλειά, όχι επισφάλεια» της κεντροαριστεράς.

[4] Για το εργαλείο της ταξικής σύνθεσης, μαζί με τις αντιφάσεις του, μπορείς να πάρεις μια γεύση στο http://www.nadir.org/nadir/initiativ/kolinko/engl/e_klazu.htm .

[5] Serpica Naro είναι ο αναγραμματισμένος San Precario. Οι ιταλικές ομάδες πέρσι δημιούργησαν τη φανταστική περσόνα μιας «διεθνούς φήμης σχεδιάστριας μόδας», της Σέρπικα Νάρο και μέσα από κείμενα σε τοπικές και εθνικές εφημερίδες κατάφεραν υποδυόμενοι την πρωτοβουλία πρόσκλησης της Σέρπικα Νάρο στο Μιλάνο να εξασφαλίσουν δημοτικές εγκαταστάσεις για την έκθεση της. Ταυτόχρονα σαν πολιτικοί ακτιβιστές έκαναν κάλεσμα για διαδήλωση ενάντια στην έκθεση της «εμπορικής» Σέρπικα Νάρο. Τα mainstream media τσίμπησαν και ήρθαν μαζικά. Η αστυνομία προσπάθησε να σταματήσει την είσοδο του πρεκάριου πλήθους στον εκθεσιακό χώρο όταν με έκπληξη αντίκρουσε την υπογραμμένη άδεια χρήσης των δημοτικών εγκαταστάσεων. Τελικά η έκθεση μόδας που περίμεναν τα Μ.Μ.Ε. έγινε με θέμα «οι ενδυμασίες των πρεκάριων ανθρώπων»

[6] Για το Precarity Web_Ring θα γίνει ξεχωριστή παρουσίαση.

Από καρτάσηδες john-john

(Για δημόσιο διάλογο στείλετε κείμενα εδώ ή / και στο αθηναϊκό ιντυμνήτια)

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Διαδικτυακό Περιοδικό Φάλιες - Τεύχος 3, Δεκαετία 2000-2009, 2006, Λευκωσία \(νότια\), Λευκωσία, Πρωτομαγιά, Εργασιακά](#)

From: <https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:falies_online:falies_online3:euromayday

Last update: **2025/07/15 13:46**

